

N:o 120.

Af Herr C. J. Kjellman: Derom att kronans till betalning af uppsyningsmannen P. Lagergren vid 1874 års utgång återstående oguldna fordran må varda honom eftergifven och afskrifven.

Sedan förre tullförvaltaren i Jönköping Berndt Westerdahl i denna sin egenskap åsamkat sig en balans af 49,168 kronor 22 öre, uppkommen, dels genom tillgrepp och förskingring af uppburna tullmedel, samt dels genom underlåten eller för ringa debitering af tullavgifter och innefattande, bland annat, dylika avgifter å sådant i Jönköpings tullkammare tullbehandladt gods, som ankommit med posten, i afseende hvarå Westerdahl sålunda brottsligt förfarit, att han, sedan godset för tullavgifternas bestämmande blifvit undersökt och uppvägt, uti tulljournalen infört en lägre nettovigt än den verkliga, men till godsegarne utfärdad räkningar, stundom upptagande avgifterna efter den rätta vigten, och sålunda till högre belopp än den i journalen debiterade, i hvilket fall Westerdahl tillgripit och förskingrat skilnaden; hvaremot han i andra fall debiterat efter en lägre vikt än vederbort; så har Kongl Maj:t och rikets Kammarrätt, efter derstädes mot uppsyningsmannen vid tullverket P. Lagergren anställt åtal, och enär Lagergren, som under den ifrågavarande tiden tjenstgjort vid ofvannämnde tullkammare, ansetts genom eftersatta tjenstpligter hafva varit vållande dertill, att Westerdahl kommit i tillfälle, att å tullavgifterna för förtulladt postpaketgods genom oredligt eller eljest felaktigt förfarande åsamka sig uppbrödsbrist, hvarå kvarstod ett oguldet belopp af 8,585 kronor 34 öre, deraf 6,293 kronor 73 öre tillkommit under Lagergrens tjenstgöringstid, genom utslag den 1 Mars 1872, dömt Lagergren, att godtgöra den kronan sålunda tillskyndade förlust samt i sådant afseende utgifva sistberörda belopp och att derjemte under sex veckor vara sin å tullverkets stat innehafvande tjenst och dermed förenade löneförmåner förlustig; hvarefter, till verkställighet

af detta utslag, som vunnit laga kraft, dels Lagergrens alla befintliga tillgångar tagits i mät, och dels införsel skett i hälften af hans lön, hvarmedelst intill närvarande dag mer än en fjerdedel af det honom till gäldande ådömda belopp blifvit guld.

Den felaktighet, som blifvit lagd Lagergren till last, har bestått deri, att han, hvilken det enligt 80 § 5 mom. i Kongl. reglementet den 1 Oktober 1831 ålegat, att öfvervara alla förrättningar i packhuset, äfvensom att, så snart varor blifvit derstädes undersökta, såsom kontrollerande bevakningstjensteman, öfver förhållandet vid tullkammaren afgifva attester och hvarje sådan till hufvudsakligt innehåll behörigen anteckna i sitt diarium eller packhusjournal, denna föreskrift sålunda eftersatt, att vid varors tullbehandling vigten och beskaffenheten af samma varor ej genast af Lagergren införts i hans tjänstediarium; att han ej alltid öfvervarit tullbehandlingen samt att varor blifvit tullbehandlade genom försorg af förre tullförvaltaren Westerdahl ensam vid tillfällen då Lagergren haft tjänstgöring å landskansliet i Jönköping, men att Lagergren emellertid attesterat vigten och beskaffenheten äfven af det gods, som tullbehandlats i hans frånvaro, dervid han på god tro infört attesterna efter Westerdahls uppgifter och i enlighet med hvad den af Westerdahl förda inkommande tulljournalen för hvarje nummer rörande varornas vikt och beskaffenhet innehållit.

Att Lagergren sålunda felat må väl icke bestridas, men vid bedömande af hans felaktighet torde dock ett billigt afseende böra fästas på hans ställning såsom en tullförvaltaren underordnad tjänsteman, och hufvudsakligen derpå, att ingen anledning förekommit dertill, att Lagergren haft ringaste del uti eller kunskap om Westerdahls brottsliga tilltag eller ens minsta skäl till misstanka derom, utan i allt handlat, ehuru oriktigt, dock i god tro. Emellertid har han fått hårdt umgälla sin godtrogenhet, då han icke allenast under det åtalet, dels emot Westerdahl och dels emot Lagergren, sjelf fortgått, varit afstängd från tjänstgöring och således gått miste om inkomsten af tjänstgöringspenningarne under samma tid, utan ock dels under suspensionstiden varit beröfvad jemväl hela lönen, dels ock sedermera, förutan sin egendom, bestående allenast i lösören, som blifvit tagna i mät, förlorat halfva lönen, så att, då beloppet af denna utgör 800 kronor, han till sitt underhåll haft och har blott hälften deraf, 400 kronor, jemte tjänstgöringspenningarne 300 kronor — en inkomst så ringa, att en tjänsteman, äfven med de minsta anspråk, vid nu högt uppdrifna priser på alla lifsförnödenheter, icke kan deraf hafva sin bergning; och då det icke kan vara med det allmännas sanna fördel förenligt, knappt staten värdigt, att hos en — om än felande dock icke brottslig — dess tjenare utkräfvat yttersta skärften och sålunda allt fortfarande beröfva honom de för hans uppehälle nödiga medel; då för öfrigt den påföljd, Lagergren redan fått vidkännas, synes fullt motsvara hvad han brutit, får jag värdsamt hemställa,

att Riksdagen måtte för sin del besluta och hos Kongl. Maj:t anhålla, att hvad af kronans, genom Kongl. Kammarrättens ofvan-

berörda utslag till betalning af uppsyningsmannen P. Lagergren fastställda, ifrågavarande fordran hos Lagergren vid 1874 års utgång ännu återstått oguldet, må varda honom eftergifvet och afskrifvet.

Om remiss härå till vederbörligt Utskott anhålles, och torde Kongl. Kammar-rättens omförmälda, här bifogade utslag dervid få åtfölja tillika med närlagda bevis om Lagergrens oförvitliga fleråriga tienstgöring vid Jönköpings landskansli.

Stockholm den 27 Januari 1875.

C. J. Kjellman
från Jönköpings län.

N:o 121.

Af Herr C. F. Lundström: Om vidtagande af åtgärder för handelsdomstolars införande i de större städerna inom Sverige.

I den mån Sverige trädt i en närmare och lifligare handelsgemenskap med andra länder, har behofvet känts större att tillegna sig flera af de nyttiga inrättningar, som i dessa länder blifvit införda till handels och rörelsens lättande. Detta har sin förklaringsgrund i den omständigheten, att handeln till sin natur är kosmopolit. Den har varit det i alla tider, och öfverallt, der den icke fört ett tynande lif, har denna dess natur trädt i dagen. En handel emellan olika folkslag betingar nödvändigheten deraf, att handelsrätten hos de olika folken hvilar på hufvudsakligen enahanda principer, och att vid tillämpningen deraf några väsentliga skiljaktigheter icke förefinnas. En